

přísně a důsledně zachovávat a netrpěti z ní výjimky neb odchylky; kdyby jednou byla prolomena, třebaš i jen v jednom směru, mohlo by to brzy a snadno vésti k naprostému jejímu zřícení a tak k nezřízenému konkurenčnímu boji reklamou, který by se příkře přičil úkolům povolání advokátského a důstojnosti celého stavu. Právem proto spatřuje kárná rada i v inserování pod rouškou převzetí zastupování nemajetných kárný poklesek, zdůrazňujíc jednak, že obviněný nenabízel své služby z pohnutek čistě altruistických, že mu šlo naopak, jak sám připouští, o to, by si tímto způsobem zjednal zdroj příjmů, a poukazujíc dále vhodně k tomu, že pojem »nemajetných« je neurčitý a nelze jej jasně ohraničiti proti pojmu osob »majetných«, a že vlastně rozhodnutí o tom by tak bylo zůstaveno volnému uvážení obviněného. Obviněný byl po prvních inserátech na nepřipustnost jednání účnými advokáty prostřednictvím Dr. M-e upozorněn, a jest proto na snadě závadnost jeho jednání s hlediska kárného přes zdůrazňování šlechetných pohnutek, jimiž prý byl při inserci veden.

Čís. 123 dis.

Jde o podvojně zastupování podle § 10 adv. ř., sepsal-li advokát smír ve sporech svého klienta s klienty jiného advokáta, třebaš smír uzavřely strany bez jeho intervence.

Pro subjektivní zodpovědnost s hlediska kárných přecinů stačí nedbalost obviněného.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1930, Ds II 1/30).

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného do nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 14. září 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným přecinem porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Obviněný namítá, že skutkové okolnosti, jak jsou v odsuzujícím nálezu nesporně zjištěny, nezakládají ani přecin porušení povinnosti povolání ani přecin zlehčení cti a vážnosti stavu. Leč souhlasiti jest s názorem napadeného nálezu, že tomu tak jest. I když napadený nález neuvádí výslovně, jaký předpis zákona byl činem obviněného porušen, vyplývá ze zjištěného stavu věci a připouští to i odvolání, že jde o předpis § 10 adv. řádu. Při posuzování otázky, zda lze obviněnému přičísti, jak to vyslovila kárná rada, vinu na oněch přecinech, jest vycházeti nejen ze skutkového zjištění nálezu, nýbrž i ze zjištění v důvodech, neboť tyto jako nerozlučná součást nálezu (§ 40 kár. stat.) podávají teprve pravý obraz o skutečnostech a o důvodech, na nichž byl nález zbudován. Jest zjištěno, že dne 25. května 1926 přišli k obviněnému do kanceláře Dr.

Rudolfa Ž-a, u něhož byl obviněný advokátním koncipientem, Josef H. a František H. st., tento i jménem své manželky Emilie a syna Františka H-ě, kteří měli, což obviněný věděl, s jeho klientkou Růženou H-ovou několik sporů u soudu již zahájených, a žádali ho, by s nimi sepsal smír těchto sporů se týkající, který již dříve uzavřeli s Růženou H-ovou v S. Vyjednával-li na to obviněný, jak je dále zjištěno, s Josefem a Františkem H-ovými a sepsal-li s nimi a s Růženou H-ovou na jejich žádost listinu, obsahující podmínky smíru, týkajícího se jejich právních rozepří, byla již tímto jednáním obviněného naplněna skutková podstata přečinu podvojného zastupování podle § 10 adv. řádu, třebaž že smír sám uzavřely strany rozepře, jak je zjištěno, bez jeho intervence. Oba H-ové obrátili se se žádostí na obviněného jako na člověka znalého práv, na právního zástupce, Růžena H-ová přišla k němu vůbec jako k svému právnímu zástupci. Jednal-li obviněný s nimi a sepsal-li smír, vyvinul již tím, což jest zdůrazniti, činnost jako právní zástupce, kterou vykonal v oněch rozepřích stran jak v zájmu své klientky tak v zájmu jejich odpůrců Josefa a Františka H-ových. Činnost ta vystihuje úplně pojem výrazu »dienen« užitého v původním doslovu zákona v § 10 I. odst. posl. věta adv. řádu, a jest se obviněnému z ní zodpovídati podle tohoto ustanovení zákona, an ji vyvinul v téže rozepři pro obě její strany. Že si byl obviněný toho vědom, že předsevzal úkol právního zástupce, sepisuje smír, a to nejen, pokud šlo o jeho vlastní klientku, nýbrž i pokud šlo o Josefa a Františka H-ovi, vyplývá z výpovědi svědkyně Matildy H-ové, která potvrdila, že obviněný, než začal diktovati smír, upozornil Josefa H-ě, že jest zastoupen Dr. R-ým, že však Josef H. prohlásil, že si přeje, aby obviněný sepsal smír sám. Převzal-li nyní obviněný úkol, by sepsal smír sám i pro Josefa a Františka H-ovi, projevil tím i, že chce býti při tom i jejich právním zástupcem místo Dr. R-ého. Dal-li si obviněný při téže příležitosti, jak jest zjištěno, podepsati Josefem H-em plnou moc, a podal-li pak jeho jménem žádost o dobrovolný rozvod, jest čin tento jen součástí celkové činnosti obviněného, vyvinuté jím jako právním zástupcem při onom jednání. Jest jej proto jen s tohoto hlediska posuzovati a nelze jej, jak to činí odvolání, vytrhovati k vůli posouzení z tohoto celku. V této souvislosti jest tento čin jen zdůrazněním toho, co bylo již vyvoděno v neprospěch obviněného z jeho činnosti shora zjištěné. Neboť, byl-li spor o rozvod jedním z bodů, o kterých strany uzavřely smír, a dohodly-li se, že spor ten ponechají v klidu a provedou dobrovolný rozvod, není udělení plné moci Josefem H-em obviněnému k tomu účelu a její přijetí s jeho strany ničím jiným než převzetím právního zastupování Josefa H-ě v tomto sporu s úkolem provést jeho ukončení dobrovolným rozvodem. Přečin porušení povinnosti povolání podle § 10 odst. 1 adv. řádu jest zřejmě prokázán.

Odvolání namítá dále, že obviněný neporušil čest a vážnost stavu tím, že smír byl sepsán bez intervence Dr. Karla R-ého, právního zástupce Josefa a Františka H-ových. Bylo by prý tomu tak jen, kdyby jednáním obviněného mohla strana druhým advokátem zastoupená utrpěti újmu, nebo kdyby toto jednání bylo vykonáno v úmyslu, by byl

advokát druhé strany z jednání vyloučen, po případě o něm pak neuvědoměn, což prý nedopadá. S obviněným nelze souhlasiti. Při posouzení otázky, zda jednání obviněného naplňuje skutkovou podstatu přečinu podle § 10 odst. 2 adv. řádu, nesejde na tom, zda mohli či nemohli býti klienti Dr. R-ého jednáním obviněného poškozeni a že obviněný neměl v úmyslu Dr. R-ého vyloučiti z jednání, nýbrž záleží jen na tom, zda jednání obviněného mohlo obstáti s hlediska bezelstnosti a poctivosti jako bezvadné, neboť na tyto vlastnosti klade zákon důraz a ukládá advokátu za povinnost, by bezelstností a poctivostí ve svém chování zachovával čest a vážnost stavu. Čin sám jest jako porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu trestným nejen, stal-li se úmyslně, nýbrž stačí pro subjektivní zodpovědnost s hlediska kárných předpisů, prokáže-li se nedbalost obviněného. Otázka škody z činu obviněného rozhoduje jen při výměře trestu (§ 12 posl. odst. kár. stat.). Přišly-li k obviněnému osoby, o nichž věděl, že jsou klienty Dr. Karla R-ého a žádaly, by s nimi sepsal smír ve sporech, které měly s jeho klientkou Růženou H-ovou, vyžadovala bezelstnost a poctivost, ovládající jako pravidlo životní styk, by obviněný klienty Dr. R-ého odmítl a s nimi nejednal, nebo Dr. Karla R-ého zpravil o tom, že jeho mandanti jsou u něho v kanceláři, a vyzval ho, by ihned došel do kanceláře, po případě dal svolení, by smír uzavřel. Ne učinil-li tak obviněný, nelze jeho jednání nazvati s hlediska onoho předpisu bezelstným a poctivým, ana jest i po subjektivní stránce prokázána jeho vina. Neboť, mohl-li obviněný, jak jest zjištěno, po sepsání smíru umědomiti Dr. R-ého prostřednictvím Josefa H-ě o tom, co se stalo, mohl i dříve, než došlo k sepsání smíru, uvědomiti Dr. R-ého o tom, co zamýšlí učiniti s jeho klienty. V tom, že tak neučinil, spočívá při nejmenším nedbalost, kterou nemůže obviněný omluviti ani tím, že byl přesvědčen, jak se zodpovídá, že se Dr. Karel R. k němu nedostaví. Neboť, i kdyby bylo přesvědčení obviněného po té stránce správné, nezabavovalo ho povinnosti, by učinil to, co kázala bezelstnost a poctivost v chování, ano mu nebylo jinak nemožným, by tomuto příkazu bezelstnosti a poctivosti nevyhověl; při posuzování viny obviněného nesejde ani na tom, jak by se byl Dr. Karel R. zachoval, zvěděv stav věci, nýbrž rozhoduje, jak se měl zachovati obviněný. Ona povaha chování obviněného nemohla býti setřena ani tím, že obviněný dal Dr. R-ého uvědomiti o sepsání smíru jeho klientem H-em; čin sám byl již dokonán a projevíly se i navenek jeho následky jako činu vybočujícího z mezí bezelstnosti a poctivosti, totiž porušení cti a vážnosti stavu, jak jest zřejmo z toho, že Dr. Karel R., když mu Josef H. sdělil stav věci, prohlásil, že se to nemělo dělati, a že podá kárnou stížnost.

Čís. 124 dis.

Cti a vážnosti stavu se přiči, omlouval-li advokát nevyúčtování peněz pro cizizemskou stranu došlých tím, že je v Československu obvyklé, že advokáti rozesílají palmární účty koncem roku.